

ותאנא, חייבי דגיהנא, פלהו סלקי במדורין ידיעון, וכמה פתחין אית ליה לגיהנא, וכלהו פתחין לקבל פתחין דגן עדן. ובשעתא דאפקי לאינון חייביא דקבילו עונשייהו, אינון פתחי פתחין, ושוין (פ"א ושאב"ז) לון לבר. וכלהו פתחין בשמהן אקרוין, לקבליהון דפתחין דגן עדן, וכל פתחא ופתחא, אקרי שמא, לקבלי ההוא פתחא דגיהנא, ואשתמודען פתחין לקבליהון פתחין, אינון פתחין דגן עדן.

למדנו, כל רשעי הגיהנם נכנסים למדורים ידועים, וכמה פתחים יש לגיהנא, וכל הפתחים נגד פתחי הגן עדן. ובשעה שמוציאים אותם רשעים שקבלו עונשם, הם פותחים פתחים, ושמים (ושואב"ז) אותם לחוץ. וכל הפתחים נקראו בשמם נגד פתחי הגן עדן, וכל פתח ופתח נקרא שם נגד אותו פתח הגיהנא, והפתחים נודעים נגד הפתחים, אותם פתחי הגן עדן.

בגיהנא אית מדורא בתרא תתאה דכלהו, והוא מדורא הוי מדורא על מדורא, ואקרי (איוב י) ארץ עיפתה. מהו עיפתה. כמה דאת אמר (שמות כח) רבוע יהיה כפול, ומתרגמין מרובע יהי עיף, אוף הכא עיפתה, כלומר כפולה. והוא אקרי שאול תחתית, שאול הוא מדורא חד. תחתית, הוא מדורא תתאה. ובגין כך אקרי ארץ עיפתה תחתית, ואקרי אבדון. ועל דא כתיב, (משלי טו) שאול ואבדון. וכלהו מדורין לא אכפלו, וכלהו לא עייפין בר מהאי.

בגיהנא יש מדור אחרון פתחון של כלם, ואותו מדור הוא מדור על מדור, ונקרא (איוב י) ארץ עיפתה. מה זה עיפתה? כמו שנאמר (שמות כח) רבוע יהיה כפול, ומתרגמים - מרבע יהיה עיף. גם כאן עיפתה, כלומר כפולה. ואותו נקרא שאול תחתית, שאול הוא מדור אחד, תחתית הוא מדור פתחון. ולכן נקראת ארץ עיפתה תחתית, ונקראת אבדון, ועל זה כתוב (משלי טו) שאול ואבדון. וכל המדורים לא נכפלו, וכלם לא מתעייפין חוץ מזה.

ותאנא, מאן דנחית לאבדון (דף ק"ט ע"א) דאקרי תחתית, לא סליק לעלמין. והוא אקרי גבר דאשתצי ואתאביד מפלהו עלמין. ותאנא, ליהוא אתר נחתין להנהו גברי דמבזי לאתבא אמן, ועל אמן סגיאין דאתאבידו מניה, דלא חשיב להו, דינין ליה בגיהנא, ונחתין ליה בהוא מדורא תתאה, דלית בה פתחא, ואתאביד ולא סליק מניה לעלמין. ועל דא כתיב, (איוב ז) כלה ענן וילף כן יורד שאול לא יעלה. ולא, והא כתיב (יונה ב) מבטן שאול שועתי שמעת וגו'. וכתיב (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. אלא הכא שאול,

למדנו, מי שיורד לאבדון, שנקרא תחתית, לא עולה לעולמים. והוא נקרא איש שמשמד ונאבד מפל העולמות. ולמדנו, לאותו מקום מורידים אותם אנשים שמבזים להשיב אמן, ועל אמן הרבה שנאבדו ממנו, שלא חשיב אותם, דנים אותו בגיהנא, ומורידים אותו לאותו מדור פתחון שאין בו פתח, ונאבד ולא עולה ממנו לעולמים. ועל זה כתוב (איוב ז) כלה ענן וילף כן יורד שאול לא יעלה. ולא? והרי כתוב (יונה ב) מבטן שאול שועתי שמעת וגו'. וכתיב (שמואל א ב) מוריד שאול

ויצל. אלא כאן שאול, שם תחתית. ובארנו, זה פשחור בו, וזה פשלא חזר בו.

אמר רבי יוסי, מהו שכתוב (ירמיה ב) כי שמים רעות עשה עמי אתי עזבו מקור מים חיים לחצב להם בארות וגו'. אתי עזבו מקור מים חיים - זהו מי שלא רוצה לקדש שם הקדוש ברוך הוא באמן. מה ענשו? כתוב לחצב להם בארות בארות נשפרים. שיורדים לגיהנם דרגה אחר דרגה, עד שיורדים לאבדון שנקרא תחתית. ואם הוא קדש שם הקדוש ברוך הוא לכון באמן פראוי, עולה דרגה אחר דרגה להתעבדן מאותו עולם הבא, ששופע תמיד לא פוסק. זהו שכתוב (תהלים לא) אמונים נצר ה' ומשלם על יתר עשה גאווה.

רמנו, שירה מושכת ברכות מלמעלה למטה, עד שימצאו ברכות בכל העולמות. (אמר רבי יוסי, עתידים הם ישראל לומר שירה שלמה, שירה שכוללת כל שאר השירים, וזהו שכתוב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו) אמר רבי אלעזר, עתידים ישראל לומר שירה מלמטה למעלה ומלמעלה למטה ולקשר את קשר האמונה, שכתוב (במדבר כא) אז ישיר ישראל את השירה הזאת. אז שר לא נאמר, אלא אז ישיר. וכן כלם כמו זה. את השירה הזאת, מלמטה למעלה. עלי באר ענו לה. עלי באר, כלומר עלי לקומך להתאחד בבעלך, זהו מלמטה למעלה.

ואחר כך מלמעלה למטה, (שחרי עד עכשו בגלות נמצאת עמנו) באר חפרוה שרים, שילדו אותה אבא ואמא (למעלה). פרוה נדיבי העם - אלו האבות שנקראו (תהלים מז) נדיבי עמים. פרוה, מקום להזדווג בה המלך בברכות. ובמה הוא

התם תחתית. ואוקימנא הא דאהדר ביה, הא דלא אהדר ביה.

אמר רבי יוסי, מאי דכתיב, רעות עשה עמי אתי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות וגו'. אתי עזבו מקור מים חיים, דא הוא דלא בעי לקדשא שמא דקודשא בריך הוא, באמן. מאי עונשיה. פתיב לחצוב להם בארות בארות נשפרים, דנחתין לגיהנם דרגא בתר דרגא, עד דנחתין לאבדון דאקרי תחתית. ואי איהו קדיש שמא דקודשא בריך הוא, לכוונה באמן פדקא יאות, סליק דרגא בתר דרגא, לאתעדנא מההוא עלמא דאתי, דנגיד תדיר לא פסיק, הדא הוא דכתיב, (תהלים לא) אמונים נוצר יי' ומשלם על יתר עושה גאווה.

תאנא, שירה משיך ברכאן מעילא לתתא, עד דישתפחון ברכאן בכלהו עלמין.

(אמר רבי יוסי וזמנין אינון ישראל למימר שירתא, שלמתא שירה דכליל כל שאר שירין דהא הוא דכתיב, (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו). אמר רבי אלעזר, זמנין אינון ישראל למימר שירתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא. ולקשרא דמהימנותא. דכתיב, (במדבר כא) אז ישיר ישראל את השירה הזאת. אז שר לא נאמר, אלא אז ישיר. וכן פלהו כהאי גוונא. את השירה הזאת, מתתא לעילא. עלי באר ענו לה, עלי באר, כלומר סק לאתריך, לאתאחדא בבעליך, דא הוא מתתא לעילא.

ולבתר מעילא לתתא, (דהא עד השתא בגלותא אשתכחת עמנא) באר חפרוה שרים, דאולידו לה אבא ואמא, (לעילא) פרוה נדיבי העם, אלין אבהן, דאקרון (תהלים מז) נדיבי עמים. פרוה, אלו האבות שנקראו (תהלים מז) נדיבי עמים. פרוה, מקום להזדווג בה המלך בברכות. ובמה הוא

אָתֵר לְאַזְדוּוּגָא בְּהַ מְלָפָא, בְּבִרְפָן. וּבְמָה הוּא זְוּוּגָא. בְּמַחֲוּקָק, דָּא יְסוּד. בְּמַשְׁעֵנוּתָם, דָּא נִצַּח וְהוּד, מְעִילָא לְתַתָּא. וּמְדַבֵּר מִתְנָה, וּמִתְנָה נַחֲלִיאַל, וּמִנְחִיאַל בְּמוֹת. הָא קְשׁוּרָא שְׁלִימָא, קְשׁוּרָא דְמַהִימְנוּתָא, קְשׁוּרָא קְיִימָא דְכָלָא בִּיהַ.

הַזְוּוּגָא? בְּמַחֲוּקָק - זֶה יְסוּד. בְּמַשְׁעֵנוּתָם - זֶה נִצַּח וְהוּד, מְלַמְעֵלָה לְמַטָּה. וּמְדַבֵּר מִתְנָה, וּמִתְנָה נַחֲלִיאַל, וּמִנְחִיאַל בְּמוֹת. זֶהוּ קְשׁוּרָא שְׁלֵמָה, קְשׁוּרָא הָאִמּוּנָה, קְשׁוּרָא קְיִימָה שְׁבוּ הַכֹּל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמִינִין יִשְׂרָאֵל לְמִימְרַ שְׁיִרְתָּא שְׁלִימְתָא. שְׁיִרְתָּא דְכָלִּיל כָּל שְׁאָר שְׁיִרִין. הָדָא הוּא דְכְתִיב, וְאַמְרַתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוּדוּ לַה' קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוּדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתֵינוּ. בְּהַהוּא זְמַנָּא כְתִיב, (זְכוּרִיהַ יִד) וְהִיָּה יְיָ לְמִלְחָה עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. וּכְתִיב (תְּהִלִּים קכו) אֲזַ וְיִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ וְלִשְׁוֹנְנוּ רְנָה, אֲזַ יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְיָ לְעִשׂוֹת עִם אֱלֹהִים. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן יְמִלוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לֹאמַר שִׁירָה שְׁלֵמָה, שִׁירָה שְׁכוּלֶלֶת כָּל שְׁאָר הַשִּׁירִים. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (יִשְׁעִיָּה יב) וְאַמְרַתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוּדוּ לַה' קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוּדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתֵינוּ. בְּאוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב, (זְכוּרִיהַ יִד) וְהִיָּה ה' לְמִלְחָה עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. וּכְתוּב (תְּהִלִּים קכו) אֲזַ וְיִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ וְלִשְׁוֹנְנוּ רְנָה, אֲזַ יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל ה' לְעִשׂוֹת עִם אֱלֹהִים. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן. יְמִלוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן.

פְּרִשְׁתַּ הַאֲזִינֵנוּ

פְּרִשְׁתַּ הַאֲזִינֵנוּ

הַאֲזִינֵנוּ הַשָּׁמַיִם וְאַדְבַּרְהַ וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַרִי פִי, (דְּבָרִים לב) רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) פְּתַחְתִּי אָנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי חֲמַק עֶבֶר וְגו', בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ קְרָאתִיו וְלֹא עֲנִי. מַה כְּתִיב לְעִילָא. אָנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר וְגו'. אָנִי יִשְׁנָה, אֲמַרְהַ כְּנִסְתַּ יִשְׂרָאֵל. אָנִי יִשְׁנָה, מִפְּקוּדֵי אוּרִייתָא, בְּזַמְנָא דְאַזִּילְנָא בְּמַדְבְּרָא. וְלִבִּי עַר, לְאַעֲלָא לְאַרְעָא, לְמַעַבְדַּ לְהוּ (נִימוּסִין) דְּהָא כָּל פְּקוּדֵי אוּרִייתָא בְּאַרְעָא מִשְׁתַּכְּחִין. קוּל דוּדֵי דוּפְקָ, דָּא מִשָּׁה. דְּאוּכַח לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּכַמָּה וַיְכַוְחִין, (דָּף רפ"ז ע"ב) בְּכַמָּה קְטֻטִין. דְּכְתִיב, (דְּבָרִים א) אֱלֹהִים הַדְּבָרִים וְגו', (דְּבָרִים ט) מִמְרִים הֵייתֶם וְגו'. (דְּבָרִים ט) וּבְחִרְבַּ הִקְצַפְתֶּם וְגו'. זֶהוּ שְׁפָתוֹב דוּפְקָ.

הַאֲזִינֵנוּ הַשָּׁמַיִם וְאַדְבַּרְהַ וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַרִי פִי (דְּבָרִים לב). רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) פְּתַחְתִּי אָנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי חֲמַק עֶבֶר וְגו', בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ קְרָאתִיו וְלֹא עֲנִי. מַה כְּתוּב לְמַעֲלָה? אָנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר וְגו'. אָנִי יִשְׁנָה. אֲמַרְהַ כְּנִסְתַּ יִשְׂרָאֵל, אָנִי יִשְׁנָה - מִמְצוֹת הַתּוֹרָה, בְּזַמַּן שֶׁהִלְכְתִי בְּמַדְבָּר. וְלִבִּי עַר - לְעִלּוֹת לְאַרְץ, לְעִשׂוֹת אוֹתָם (חֻבוֹת), שֶׁהָרִי כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה נִמְצְאוֹת בְּאַרְץ. קוּל דוּדֵי דוּפְקָ - זֶה מִשָּׁה, שֶׁהוֹכִיחַ לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל בְּכַמָּה וַיְכַוְחִים, בְּכַמָּה מְרִיבוֹת, שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים א) אֱלֹהִים הַדְּבָרִים וְגו', (שֵׁם ט) מִמְרִים הֵייתֶם וְגו', (שֵׁם) וּבְחִרְבַּ הִקְצַפְתֶּם וְגו'. זֶהוּ שְׁפָתוֹב דוּפְקָ.

וְעַם כָּל זֶה שֶׁמִּשָּׁה הוֹכִיחַ לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל, בְּאַהֲבָה הָיוּ כָּל דְּבָרָיו,

וְעַם כָּל דָּא דְּמִשָּׁה אוּכַח לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל,

שְׁפָתוֹב (דברים ז) כִּי עִם קְדוֹשׁ אֲתָה
לֵה' אֱלֹהֶיךָ, (שם יד) וּבָךְ בָּחַר ה'
אֱלֹהֶיךָ לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם וְגו', בְּנִים
אֲתָם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם, (שם ד) וְאֲתָם
הַדְּבָקִים בְּה'. וְעַל זֶה (שם כז)
וְשִׁמְעֵת בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ. (שם ז) כִּי
מֵאֲהַבֵּת ה' אֲתָכֶם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב
(שיר השירים ה) פִּתְחֵי לִי אַחֲתִי

רַעֲיָתִי.
מַה כְּתוּב? (שם) קִמְתִּי אֲנִי לִפְתַּח
לְדוּדִי. אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל, בְּעוֹד
שֶׁהֵינּוּ מְזֻמְנִים לְעֲלוֹת לְאַרְץ
וּלְקַבֵּל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה הָאֵלוּ עַל
יְדֵי מֹשֶׁה, מַה כְּתוּב? (שם) וְדוּדִי
חָמַק עָבַר, שְׁפָתוֹב (דברים לד) וְיָמַת
שָׁם מֹשֶׁה עָבַד ה'. בְּקִשְׁתִּיהוּ
וְלֹא מִצְאָתִיהוּ, שְׁכָתוֹב וְלֹא קָם
נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה.
קָרָאתִיו וְלֹא עָנְנִי, שְׁלֹא הָיָה דוֹר
כְּדוֹרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שָׁמַע לְקוֹלָם וַעֲשָׂה לָהֶם
נְסִים וּנְחִים, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה עַל
יְדֵיו.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, קִמְתִּי אֲנִי
לִפְתַּח לְדוּדִי - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּיָמָיו שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁכָּל יָמָיו
לֹא רָצָה שְׁמֵלֶאֱפָ אוֹ שְׁלִיחַ
לְהִנְהִיג עִמּוֹ, שְׁכָתוֹב (שמות לג) אִם
אֵין פְּנִיךָ הַלְכִים וְגו'. אֲשֶׁרִי
חָלְקוּ שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְסַכֵּם לְרַצוֹנוֹ. וְדוּדִי חָמַק
עָבַר, בְּיָמָיו שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ, שְׁכָתוֹב
(יהושע ה) לֹא כִי אֲנִי שָׂר צָבָא ה'.

בֵּא רָאָה, מֹשֶׁה הָיָה שׁוֹמֵעַ קוֹל
קְדוֹשׁ שֶׁל הַמַּלְאָךְ הַעֲלִיּוֹן וְלֹא
נִדְדַעַזַע, וְכָל שֶׁפָּן מְלֶאֱפָ שֶׁלֹּא
רָצָה (ולא קבלו). אַחֲרַי שְׁמַת מֹשֶׁה,
מַה כְּתוּב? וַיֹּאמֶר לֹא כִי אֲנִי שָׂר
צָבָא ה'. וְכָתוּב (שם) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ
אֶל פְּנֵי אֶרְצָה. עֲתָה בְּאֲתִי,
בְּיָמָיו שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּךְ בְּאֲתִי וְלֹא
קִבְּלָנִי. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יָדְעוּ
יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּחוּ שֶׁל מֹשֶׁה. בְּאוֹתוֹ
זְמַן בִּקְשׂוּ יִשְׂרָאֵל לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

בְּרַחֲמֵימוֹתָא הוּוּ כָּל מְלוּי, דְּכְתִיב, (דברים ז) כִּי עִם
קְדוֹשׁ אֲתָה לֵיָי אֱלֹהֶיךָ. וּבָךְ בָּחַר יָי אֱלֹהֶיךָ
לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם וְגו', (דברים יד) בְּנִים אֲתָם לֵיָי
אֱלֹהֵיכֶם, (דברים ד) וְאֲתָם הַדְּבָקִים בֵּיָי. וְעַל דָּא
(דברים כז) וְשִׁמְעֵת בְּקוֹל יָי אֱלֹהֶיךָ. (דברים ז) כִּי
מֵאֲהַבֵּת יָי אֲתָכֶם. הָדָא הוּוּ דְכְתִיב, (שיר השירים
ה) פִּתְחֵי לִי אַחֲתִי רַעֲיָתִי.

מַה כְּתִיב. (שם) קִמְתִּי אֲנִי לִפְתַּח לְדוּדִי, אָמְרוּ
יִשְׂרָאֵל בְּעוֹד דְּהוּיָנָן זְמִינָן לְמִיעַל
לְאַרְעָא, וּלְקַבֵּל אֵינּוֹן פְּקוּדֵי אוּרִייתָא עַל
יְדוּי דְּמֹשֶׁה. מַה כְּתִיב, (שם) וְדוּדִי חָמַק עָבַר.
דְּכְתִיב, (דברים לד) וְיָמַת שָׁם מֹשֶׁה עָבַד יָי.
בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ, דְּכְתִיב וְלֹא קָם
נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. קָרָאתִיו וְלֹא עָנְנִי,
דְּלֹא הָוָה דָּרָא כְּדָרָא דְּמֹשֶׁה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּוּ שָׁמַע לְקוֹלֵהוּן, וְעָבַד לְהוּוּ נְסִין וְנִימוּסִין,
כְּמַה דְּעָבַד עַל יְדוּי.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, קִמְתִּי אֲנִי לִפְתַּח לְדוּדִי, דָּא
קְדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּוּ בְּיוֹמוֹי דְּמֹשֶׁה, דְּכָל
יוֹמוֹי לֹא בָעָא דְּמִלְאָכָא וּשְׁלִיחָא לְדְּבָרָא
עֲמִיָה, דְּכְתִיב, (שמות לג) אִם אֵין פְּנִיךָ הַלְכִים
וְגו'. זְכָאָה חוּלְקִיָה דְּמֹשֶׁה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּוּ אֲסִתְכֶם לְרַעוּתִיָה. וְדוּדִי חָמַק עָבַר,
בְּיוֹמוֹי דְּיהוֹשֻׁעַ, דְּכְתִיב, (יהושע ה) לֹא כִי אֲנִי שָׂר
צָבָא יָי.

תָּא חֲזִי, מֹשֶׁה הָוָה שָׁמַע קוֹלָא קְדִישָׁא
דְּמִלְפָא עֲלָאָה, וְלֹא אֲזַדְעָזַע, וְכָל שֶׁפָּן
מְלֶאֱכָא, דְּלֹא בָעָא (ולא קבלו). בְּתַר דְּשָׁכִיב מַה
כְּתִיב. וַיֹּאמֶר לֹא כִי אֲנִי שָׂר צָבָא יָי. וְכְתִיב
(שם) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל פְּנֵי אֶרְצָה. עֲתָה בְּאֲתִי,
בְּיוֹמוֹי דְּמֹשֶׁה רַבֵּךְ אֲתִינָא, וְלֹא קִבְּלָנִי. בִּיָה
שְׁעֵתָא, יָדְעוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁבָחָא דְּמֹשֶׁה. בְּהָהוּוּ
זְמַנָּא בָעוּ יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, וְלֹא